

Pataki István

az első évfordulóra

ne higgyetek
a megemlékezőknek
fele sem volt jó barátom
az meg úgy sem lesz ott
aki ártott
belőlük pedig több volt

emléktábla (utcafronton)

szíve ebben a házban
értetek dobbant
élhetett volna
ha nem is többet
de jobban

hajnali vigasz

nem tévelyedtem el
nem lesz ebből tévút
ha gazellám helyett
küldtél uram két gnút

elővigyázatosság

avagy kegyeleti óvintézkedés

a magasban a harangot
alant meg a lóbört húzzák
száll az ének sírgödrömnél
s felzokognak a szép múzsák

hullámozva a hantokon
könnyzuhatag árad széjjel
versenyt rínak szép múzsáim
a jajgató metsző széllel

ott lebegnek álmaimon
nem fullasztja őket az ár
ám ti gyászos halandóim
húzzatok fel halászcsizmát

mentőövet is tehettek
ha sok múzsa sírdogál
nem akarom senki vesztét
könnyel teli mély síromnál

(csak a legszebb nem áll majd ott
ő mosolyba fullad bele
nem mentették meg az álmok
költőt s verset elfeledve)

adalék:
nem csak értem zokognak ők
magukat is siratják
eljárt felettük az idő
szórhullajtók vén banyák
bánatukat csak tetézi
- öregedni nem vétek –
hogy a sírnál közelemben
ringadozó menyétek

feszes húron

Kovács Bimbónia
és Szabó Szemerke
azon kaptak hajba
melyik ölelgessen

Bátor Bimbónia
és Merész Szemerke
ne hullják hajatok
és egyiknek sem szőre

egymásnak a díszzeit
ne cibálgassátok
egyenként húzom el
úgyis a nótátok

míg a lány dallamot
eldúdolgatjátok
menesztem a többit
sort kerítetek rátok

s jó feszes húromon
jövőt zengedezhet
Kovács Bimbónia
és Szabó Szemerke

Istent szólító

Istent szólító hajnalon
nincsen hódító hajlamom
minden szó ikon ha vallom
mindent bódító dallamon
Isten szól: hívó hatalom
minden jót, ringó hajadon
nincsen hódító hajlamom
Istent szólító hajnalon

karizma nélkül

kezdetnek megteszi
ha farizmatikus

megóvlok

meztelen valóság
meztelen a lélek
ránk ruházta Isten
a meztelenséget

nem lesz itt didergés
vetkőzhetünk bátran
felettünk az égbolt
és a hajad sátra

bűneidtől felment
vacogástól megóv
hogya éjjelente
velem takarózol

ne siess

ne siess
 ne gombold egyből blúzod
 kövesd a természet rendjét
 míg lennebb is húzod
 a fa sem dobja el egyszerre lombját
 riasztana a hirtelen csupaszság
 a színes levelek
 lassanként hullnak szálldogálnak
 és felsejlenek
 a gömbölyű ágak
 köztük
 a selymesen lágy
 ám feszülő fészek
 melyből madártalanul is
 felszáll a hívó ének

tetovált nő

kígyó tekeredik
 szép karcsú bokáján
 jelzi hogy fonódik
 méregtelenül rám

hátára szurkálták
 a violin kulcsot
 tudjam: a nótáját
 hátulról hogy húzom

combján sárkány
 színesben
 címere is lehetne
 színtelen

tompora mutantur

egykor kezemben hogy remegett
 most már mellette reszket kezem
 így is simítnám játszki könnyen
 ámde mégis övé is kissé lötytyedt
 mintha titokban mégis remél
 lágyan érintem s vágyam kemény

válasz egy meghívásra

a fogadtatás legyen szerény
 ne kerítsen nekem nagy feneket
 a felhajtást meg elvégzem én

Lisztóczy László

A Dsida Jenő Baráti Kör bemutatkozása Marosvécsen

Kedves Barátaink!

Egerből jöttem, s magammal hoztam Dobó István, Gárdonyi Géza és a huszonkét esztendeje alakult Dsida Jenő Baráti Kör üdvözetét.

Annak a városnak a polgára és képviselője vagyok, ahová annak idején ellátogatott a helikoni íróparlament küldöttsége is. Az íróközösség 1934. február végén és március elején két részletben magyarországi előadó körutat szervezett, hogy az Erdélyi Szépmíves Céh könyveit és folyóiratát, az *Erdélyi Helikont* népszerűsítse. Első csoportját Bánffy Miklós, Kemény János, Kós Károly, Tamási Áron és Ligeti Ernő alkotta, akik Miskolcot, Nyíregyházát, Debrecent, Szolnokot, Kecskemétet és Szegedet keresték föl. A második csoportból Tamási Áron és Ligeti Ernő kimaradt, helyükre Dsida Jenő és Nyíró József lépett.

Az új összetételben és helyszíneken folytatódó körút érinti városomat, Egert. Ezt Dsida Jenőnek abból a leveléből tudtam meg, amelyet 1934. március 3-án írt menyasszonyának, Imbery Melindának. A levélben beszámolt addigi programjukról, „a dunántúli diadalútról”, melynek Székesfehérvár, Pécs, Szombathely, Sopron, Mosonmagyaróvár, Győr, Pápa és Tata voltak az állomásai. Majd arról tájékoztatta kedvesét, hogy másnap délben gyorsvonattal indulnak Egerbe, utolsó fellépésük színhelyére.

Az írókat a város és Heves megye alkotó értelmiségét tömörítő Gárdonyi Társaság hívta meg „felolvasó ülésre”. Méltó fogadtatásukat és vendégül látásukat az egész település szívügyének tekintette. Az *Eger-Gyöngyösi Újság* című napilap március 6-án az első oldalon *Eger társadalma lelkesen ünnepelte az erdélyi írókat (Zsúfolt ház előtt zajlott le az Erdélyi Szépmíves Céh felolvasó ülése)* címmel részletes beszámolót közölt a március 4-én este lezajlott esemény előzményeiről és lefolyásáról. A lelkes hangú cikk első mondatait idézem: „A magyar szeretet és megbecsülő testvérlátás bensőséges ünnepe volt az Erdélyi Szépmíves Céh egri látogatása. Eger közönsége ritkán tapasztalt melegséggel fogadta az erdélyi irodalom kiválóságait, és kísérte végig a Városi Színházban tartott felolvasó ülés műsorát, amelynek minden száma az erdélyi lélek különleges ízű megnyilatkozása volt. A magyar szellem és magyar nyelv örök értékét, korokon túlnőtt megtartó erejét hirdette ez a minden részletében nemesfémből vert előadóest, és Eger városa soha nem fogja elfelejteni azokat a mély élményeket, amelyeket az erdélyi értelem és szív termelt számára.”

Az irodalmi esten négyen léptek föl: Bánffy Miklós, az íróközösség elnöke; Kemény